

ע"פ 55183/12/21 - נירה מזרחי נגד מדינת ישראל, ע"י פרקליטות מחוז ירושלים, דימיטרי לבדב

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
לפני כבוד השופטים עודד שחם, אברהם רובין, נמרוד פלקס

ע"פ 55183-12-21

נירה מזרחי
ע"י ב"כ עו"ד זכריה שנקולבסקי

המערערת

נגד
המשיבים

1. מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז ירושלים
2. דימיטרי לבדב

פסק דין

1. בפנינו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' כהן) בת"פ 28454-12-17. הערעור מופנה נגד הכרעת הדין (2.6.19), בה הורשעה המערערת בהתנהגות פרועה במקום ציבורי, עבירה לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן - החוק או חוק העונשין); ובתקיפה, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין. הוא מופנה גם נגד גזר הדין (25.7.21), בו הושת על המערערת עונש של מאסר למשך 60 ימים, הכולל הפעלה בחופף של מאסר מותנה שהושת על המערערת בתיק אחר; מאסר על תנאי; ופיצוי למתלונן, בסך של 1,000 ₪.

2. על פי כתב האישום, ביום 9.12.17, בשעות הבוקר, שהתה המערערת במחלקה האורתופדית בבית חולים הדסה עין כרם, לשם ביקור אמה. בשלב מסוים, החלה המערערת לצעוק ולקלל את הצוות הרפואי בחדר. למחלקה הוזעק מר דימיטרי לבדב, מאבטח (להלן - המשיב 2). עם הגעתו למחלקה, נכנס לחדר, הציג את עצמו וביקש מהמערערת להתלוות אליו מחוץ למחלקה. המערערת סירבה, התקרבה אליו והחלה לקלל אותו. המשיב 2 עזב את החדר. בתגובה סגרה המערערת את דלת החדר, תוך שהיא פוגעת בכתפו. מיד ובסמוך, עזבה המערערת את החדר בו שהתה אמה לעבר אזור ההמתנה במחלקה. היא הכינה לעצמה כוס קפה. היא ביקשה לצאת מן המחלקה כדי לקנות לעצמה דבר מאכל. המשיב 2, עם שני מאבטחים נוספים, טילאהון טדסה וסיסאי באיך, ביקשו למנוע מן המערערת לצאת מן המחלקה ואמרו לה כי היא מעוכבת. בתגובה, ניסתה לברוח. המשיב 2 סגר בפניה את דלת המחלקה. אז, החלה המערערת לצעוק, להניף ידיים ולקלל את המאבטחים, בקללות כגון "יא אתיופי שחור שתישרף בגיהנום" ו"יא בני זונות". המערערת הצליחה לצאת מן המחלקה לעבר המעליות. שם, ניסה המשיב 2 לבלום אותה שוב. המערערת שפכה על פניו ועל ידו את כוס הקפה שהייתה בידה. אחרי כן, הצליחו המאבטחים להשתלט על המערערת. הם הכניסו אותה לחדר סמוך למעליות. שם, דחפה אותם, וקיללה אותם עד להגעת שוטרים למקום.

3. בהכרעת הדין, הורשעה המערערת בעבירות הנזכרות לעיל. לאחר שנתנו דעתנו לטענות המערערת, אנו דוחים את ערעורה על הכרעת הדין. ערעורה של המערערת הוא, רובו ככולו, ערעור על קביעות עובדה של הערכאה המבררת. קביעות אלה, בתורן, התבססו על ממצאי מהימנות של בית המשפט ביחס לעדי התביעה, ובהם המשיב 2, טדסה

טילאהון וסיסאי באייר. בית המשפט מצא עדויות אלה מהימנות, תוך שקבע כי הן מרוסנות ואינן מעצימות; כי העדים השתדלו לדייק בעדויותיהם; וכי חיזקו האחת את רעותה. לקביעות אלה יש בסיס איתן בפרוטוקול הדיון. לעומת זאת, מצא בית המשפט את עדות המערערת בלתי אמינה. ככלל, אין זה מדרכה של ערכאת ערעור להתערב בקביעות עובדתיות המבוססות על ממצאי מהימנות מסוג זה. המקרה הנוכחי אינו מקרה חריג, בו קיימת הצדקה להתערב בקביעות אלה.

4. המערערת טוענת בערעורה כי המשיב 2 לא זיהה עצמו בפניה כנדרש כקב"ט של בית החולים. ברם, מהודעתה של המערערת עצמה (ת/1) עולה כי בזמן אמת הייתה מודעת היטב לכך שהמשיב 2 הוא מאבטח, המשמש כקב"ט (ראו שורות 17 ואילך לת/1). ממילא, היה בסיס בדין לפעולותיו של המשיב 2 באירוע. אשר לשפיכת הקפה, מפנה המערערת לכך שהמאבטח טילאהון טדסה אמר בחקירתו הנגדית כי ייתכן ששפיכת הקפה על המשיב 2 הייתה בטעות. אל מול סברה מהוססת זו, עמדה בפני בית המשפט עדות ברורה של המשיב 2 כי מדובר באקט מכוון. בית המשפט היה רשאי להעדיף עדות זו, כפי שאכן עשה, ואין כל עילה להתערב בכך. לא למותר לציין, כי בית המשפט נקט משנה זהירות בהכרעתו, ונמנע מהרשעת המערערת בטריקת הדלת בכוונה על ידו של המשיב 2, וזאת לנוכח דברים שאמר בהודעתו במשטרה. גישה זהירה זו מחזקת את ההצדקה שלא להתערב בממצאי עובדה ומהימנות שקבע בית המשפט.

5. אשר לעבירת ההתנהגות הפרועה, נטען בערעור כי היה מקום לתת משקל מיוחד לנסיבות בהן הייתה שרויה המערערת. נטען, כי סעדה את אמה, שלא זכתה לטיפול נאות. הועלתה אפשרות, כי המצוקה הרבה בה הייתה נתונה גרמה לה להתבטא באופן בלתי ראוי. הועלתה גם טענה לתוקפנות מצד עובדי בית החולים. על רקע זה, נטען כי מדובר בזוטי דברים.

6. אף טענה זו יש לדחות. תחושת המצוקה של אדם הסועד קרוב משפחה חולה, הסבור כי אינו מקבל טיפול נאות, אינה ייחודית למקרה זה. היא אופיינית במקרים של תקיפת עובדים של בתי חולים. עם כל ההבנה לתחושה זו, היא אינה מחלישה במאום את האינטרס הציבורי רב המשקל בהרשעה במקרים אלה, הנדרשת לשם הגנה על שלומם של בעלי התפקיד בבתי החולים, ויכולתם לבצע את תפקידם, בלא כל מורא. לא ניתן בשום אופן להצדיק את התנהגותה הפרועה של המערערת, אשר לא בחלה בהטחת כינויי גנאי בעלי אופי גזעני, בתחושת המצוקה הנטענת.

7. התוצאה של כל האמור היא, כי אנו דוחים את הערעור על הכרעת הדין. אשר לגזר הדין. בנקודת המוצא, העונש שהושת על המערערת סביר, בהינתן העובדות בהן הורשעה, ועברה הפלילי המכביד, אשר הוצג בפניו. עבר זה כולל עבירות דומות לאלה בהן הורשעה המערערת בתיק הנוכחי. העונש גם תואם את מדיניות הענישה שאומצה בכל הנוגע לעבירות אלימות כלפי אנשי צוות רפואי (ראו ע"פ 7220/19 זגורי נ' מדינת ישראל (6.2.2020), בפסקה 13). בית משפט קמא נדרש בגזר דינו לכלל הנסיבות הצריכות לעניין, ובהן נסיבות חייה המורכבות, תסקיר שירות המבחן, ואי נטילת אחריות על ידה.

8. אכן, בית משפט קמא היה מוכן להסתפק בהטלת עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות על המערערת, לאחר שהמאשימה טענה לעונש זה. דא עקא, לא נסתרה קביעתו של בית המשפט כי המערערת לא התייצבה בפני הממונה על עבודות השירות, לאחר שזומנה לא פחות מ- 5 (!) פעמים להתייצב בפניו. אף בדין בפניו, ביטאה המערערת אי הסכמה לבצע עבודות שירות, בטענה כי יש להשית עליה עונש קל יותר. היא אף חזרה על טענותיה כי לא היה מקום להרשיעה. בנסיבות אלה, העובדה שבהליך אחר נמצאה המערערת מתאימה לבצע עבודות שירות אינה יכולה להועיל לה, ואין עילה להתערב בקביעת בית המשפט אשר השית עליה עונש מאסר לריצוי בין כתלי הכלא.

9. בערעורה תקפה המערערת את החלטת בית משפט קמא שלא להאריך מאסר על תנאי שהיה תלוי ועומד בעניינה. לא מצאנו כל עילה להתערב בקביעה זו. בית משפט קמא נימק את הקביעה האמורה בהוראת הדין (סעיף 56(א) לחוק העונשין) אשר אינה מאפשרת הארכת מאסר על תנאי לצד הטלת עונש מאסר; ובעברה הפלילי של המערערת. נימוקים אלה סבירים ומתבקשים, בין היתר נוכח ההצדקה העניינית הברורה להטלת עונש מאסר בפועל על המערערת.

10. המערערת תקפה גם את ההחלטה על פיצוי למתלונן, הוא המשיב 2, בסך של 1,000 ₪. גם בקביעה זו לא מצאנו עילה להתערב. בהתחשב בכלל נסיבות העניין, הפיצוי נקבע על הצד הנמוך, וגובל בהטלת פיצוי סמלי. טענת המערערת, כי לא היה מקום לפסיקת פיצוי הואיל והמשיב 2 לא הזדהה בפניה כקב"ט, אינה בעלת משקל רב, שעה שהמערערת הייתה מודעת בפועל לעובדה זו. נוסיף עוד, כי אין בנסיבותיה האישיות של המערערת, ובכלל זה טענתה למצוקה כלכלית, עילה להקל עימה מעבר לכברת הדרך הניכרת שהלך בית משפט קמא לקראתה בגזר הדין. התוצאה של כל האמור היא, כי אנו דוחים גם את הערעור על גזר הדין.

11. סוף דבר, הערעור נדחה, על שני חלקיו.

ניתן היום, י"ט חשוון תשפ"ג, 13 נובמבר 2022, במעמד הצדדים.

נמרוד פלקס, שופט

אברהם רובין,
שופט

עודד שחם, שופט
[אב"ד]